

melost: kui agga sinna metsaloom mõistad
nambrite arvo ärraluggeda."

Hunt ütles: „Ma mõistan keik keled ja
numbrid ärraarwata. Tõstke agga jalq üles.“

Sälloke tõstis Pea maast üles, sällo emma
tõstis parrema taggomiße jalla üles.

Hunt hakkas terrawaste tunniõtama: kor-
raga Karplaugt wasto hambaid, et mehhel
purtsas tulli silmist, jooksis ulgudes ja oiates
metsa: ei tulnud enam warsa hindä kulama.

Märta hoidis omma sällo
äkkilisse surma eest:
monnel lapsel hingewallo
omma kurja emma käest.

7. Hobbose raud.

Mändra mees wiis wilja Perno. Tee peäl
läks nael hobbose rauast wälja. Mees watas
kõrtsi ukse ees, mõtles: „Eks wiis naela pea
ka.“ — Wõttis koppika eest topsikeße.

Sai teise kõrtsi, teine nael ka ärra. Wõt-
tis koppika eest, ütles: „Eks sa, marrake,
lähhe nelja naelaga ka eddasi.“

Sai kolmanda kõrtsi: „Paggan, jälle nael
ärra. Noh, wõttame ühhe süddamekinnitukse.
Teine pool rauda alles kinni.“

Torri mäe peäl, lodjast ülesmiines, kad-
duß raud passa siße. Polle wigga, korem sai
ikka mäest üles.

Mõisasep kõrtsi ukse ees, suitsew tubbakaruil
suus, küsis: „Küllamees, sinno hobbone hoiab
jalga! Eks sa wata järrele?“ —

Mees watas: „No mis fest on, minna
lähhen sellega ikka liina, ja taggasi ka weel.
Eks koddö aega rautada?“

Sep ütles: „Katsu, katsu, — ei sa sa!“
Mees ütles: „Kõrtsipappa, andke wina!“

Läks Sinti kallewi wabrikusse. Ei mär-
rake saand enam kirowi ulitsa peäl käidud,
muud kui hüppas ja lonkas. Mees panni ühhe
hea plaksö piitsaga, et jubba mehhel mäetubba
winast soiaks läinud.